

Fa molts i molts anys hi havia un rei i una reina que el que més desitjaven en aquest món era tenir un fill. Es passaven els dies sospirant i dient: «Ai, encara que només fos un fill, seríem tan feliços!» Però el seu desig no s'acomplia.

Un bon dia, mentre la reina prenia un bany, una granota va sortir de l'aigua i, tot saltant, es va plantar al seu davant i li va dir:

—No estiguis trista, perquè abans que hagi passat un any el teu desig s'haurà fet realitat i donaràs a llum una nena molt bonica.

I tal dit, tal fet. El rei estava tan content pel naixement de la princesa, que va ordenar que se celebrés una gran festa en la qual va convidar no solament els familiars, els amics i els coneguts, sinó també les dones sàvies perquè beneïssin la nena. Bé, les va convidar gairebé totes, perquè, malgrat que al seu regne hi vivien ni més ni menys que tretze d'aquestes dones, com que només podien menjar d'un plat que fos d'or i el rei només en tenia dotze, va decidir convidar-ne tantes com plats hi havia al castell.

La festa va ser d'allò més luxosa! I abans que s'acabés, les dones sàvies van concedir a la nena els seus meravellosos dons: una la va beneir amb virtut, l'altra amb bellesa,

la tercera amb riquesa, i així successivament amb tot el que es pot desitjar en aquest món. Però tan bon punt va acabar de parlar la penúltima, la dona sàvia que no havia estat convidada a la festa, la tretzena, va irrompre a la sala del tron traient foc pels queixals i, sense saludar ni mirar ningú, va exclamar amb una veu esfereïdora:

—En venjança, la filla del rei es punxarà amb un fus quan compleixi quinze anys i morirà.

I sense dir res més, va fer mitja volta i se'n va anar del castell.

El rei i la reina van empal·lidir de l'esglai, però llavors la dotzena dona, que encara no havia beneït la princesa, es va avançar

